

در این نامه آمده اقدامات آمریکادرامد مردم عادی ایران را قطع و توانایی تولید را کاهش داده؛ آمریکا باید مسئول شناخته شده و خسارات وارده جبران شود.

در نامه ای به دبیرکل سازمان ملل متحد؛

وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران در نامه ای به دبیرکل سازمان ملل متحد، موارد نقض تعهدات بین‌المللی آمریکا و قطعنامه شورای امنیت با خروج واشنگتن از برجام را گوشزد کرد و خواستار حفظ اعتبار این نهاد بین‌المللی شد.

محمدجواد ظریف با ارسال نامه‌ای به آنتونیو گوترش موضوعات مرتبط با خروج آمریکا از توافق هسته‌ای ایران و بازگردان تحریم‌های یکجانبه علیه مردم ایران را مطرح کرد و خواستار آن شد تا توجه شورای امنیت به نقض‌های فاحش، مکرر و مستمر منشور ملل متحد به ویژه ماده ۲۵، توسط ایالات متحده که اعتبار و تمامیت سازمان ملل متحد را به مخاطره انداخته است و صلح و امنیت بین‌المللی را تهدید می‌کند، جلب سازد.

به گزارش اسپادانا خبر، متن نامه ظریف به شرح زیر است:

بسم الله الرحمن الرحيم

عالیجناب آنتونیو گوترش دبیرکل ملل متحد

پیرو نامه اینجانب در تاریخ ۱۰ مه ۲۰۱۸ (سند شماره ۷۲/۸۶۹/۸-۲۰۱۸/۴۵۳/S)، مایلم توجه شما را به برخی موضوعات مرتبط با خروج غیرقانونی ایالات متحده آمریکا از برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) و همچنین اعمال غیرقانونی تحریم‌های آن دولت علیه ملت و دولت جمهوری اسلامی ایران که در تناقض روشن با تعهدات آن دولت ذیل حقوق بین‌الملل است، جلب نمایم. به طور خاص، مایلم از طریق شما در جایگاه دبیرکل، توجه شورای امنیت را به موضوعات مرتبط با نقض‌های فاحش، مکرر و مستمر منشور ملل متحد، علی‌الخصوص ماده ۲۵، توسط ایالات متحده که اعتبار و تمامیت سازمان ملل متحد را به مخاطره انداخته و صلح و امنیت بین‌المللی را تهدید می‌نماید، جلب نمایم.

۱. خروج یکجانبه و غیرقانونی ایالات متحده از برجام

همانطور که به نیکی مطلع هستید در ۸ مه ۲۰۱۸ با نقض فاحش قطعنامه ۲۲۳۱ که برجام به آن منضم است، رئیس‌جمهور ایالات متحده به طور رسمی خروج یکجانبه آمریکا از برجام را اعلام کرد. بنابراین دولت آمریکا مشارکت ایالات متحده در برجام را خاتمه داد و تمامی تحریمی‌هایی که وفق برجام رفع شده بود را مجدداً اعمال نمود. به همین ترتیب مکرراً «ناپایندی اساسی» نسبت به برجام را مرتکب شد که در تناقض آشکار با قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت ملل متحد قرار دارد.

عمل غیرقانونی خروج ناموجه از برجام و اعمال مجدد تحریم‌های خود، متضمن مسئولیت دولت ایالات متحده ذیل منشور ملل متحد و حقوق بین‌الملل است. ایالات متحده قطعنامه ۲۲۳۱ را نقض کرده است، قطعنامه ای که توسط خود آن دولت ارائه شده بود و به اتفاق آراء توسط شورای امنیت ملل متحد در تاریخ ۲۰ ژوئیه ۲۰۱۵ به تصویب رسید. سازمان ملل متحد می

بایست فوراً به مسئولیت دولت ایالات متحده رسیدگی کرده و آن دولت را، به دلیل تبعات اعمال متخلفانه اش که در تناقض آشکار با منشور ملل متحد و حقوق بین‌الملل قرار دارد، پاسخگو سازد. بی‌کیفرمانی ایالات متحده در این مورد و سایر موارد به اعتبار سازمان ملل متحد به شدت لطمه خواهد زد.

در حقیقت، اکنون بر همگان روشن است که اعمال غیرقانونی ایالات متحده بی‌اعتنایی آشکار به حقوق بین‌الملل و منشور ملل متحد است، اصل حل و فصل مسالمت آمیز اختلافات را تضعیف می‌کند، چندانچه‌گرایی و نهادهای آن را به مخاطره می‌اندازد، حاکی از بازگشت به عصر فاجعه‌بار و شکست‌خورده یک‌جانبه‌گرایی است و باعث تشویق ناسازگاری و اعمال غیرقانونی می‌شود که همه آنها نشان‌دهنده تهدید واضح علیه صلح و امنیت بین‌المللی است.

۲. عملکرد سوء ایالات متحده در جهت تضعیف مفاد قطعنامه ۲۲۳۱ (۲۰۱۵)

قطعنامه ۲۲۳۱ (۲۰۱۵) با تأکید بر اینکه "برجام موجب تقویت و تسهیل توسعه همکاری و تعاملات عادی اقتصادی و تجاری با ایران می‌شود،" خواستار "اجرای کامل آن براساس برنامه زمانی مندرج در برجام است و از همه دولتهای عضو، سازمان‌های منطقه‌ای و بین‌المللی می‌خواهد آن دسته اقداماتی که برای حمایت از اجرای برجام مناسب باشد را اتخاذ نمایند، از جمله انجام اقداماتی که همسو با برنامه اجرایی برجام و این قطعنامه هستند، و نیز خودداری از اقداماتی که اجرای تعهدات وفق برجام را با مشکل روبرو می‌نماید."

ایالات متحده نه تنها تعهدات خود وفق برجام را انجام نداده، بلکه همچنین در مسیر اجرای تعهدات سایر اعضای برجام و دول عضو ملل متحد به طور اساسی مانع‌تراشی کرده است. از زمان روی کار آمدن دولت ترامپ تاکنون، دولت ایالات متحده بار دیگر به اقدامات قهرآمیز یکجانبه متوسل شده و ۱۲۹ تحریم علیه ایران اعمال نموده است تا بدان وسیله ضربات جبران‌ناپذیری به اقتصاد ایران و روابط تجاری بین‌المللی اش وارد سازد. این اقدامات آثار سوء مستقیمی بر بخش خصوصی ایران داشته است و درآمد مردم عادی ایران را قطع و توانایی بخش خصوصی برای تولید و کارآفرینی را کاهش داده است. امروز، شرایط اقتصادی کنونی در مقایسه با پیش از برجام نیز بدتر است. جهت روشن‌تر شدن موضوع، فهرست کامل این تحریم‌ها به پیوست این نامه ارسال می‌شود.

خروج ایالات متحده از برجام و متعاقب آن اعمال مجدد تحریم‌های ظالمانه، جامع و یکجانبه خود علیه ایران می‌بایست به عنوان هشدار علیه صلح و امنیت بین‌المللی تلقی شود. به راستی این برای نخستین بار در تاریخ سازمان ملل متحد است که یک عضو دائم شورای امنیت، دول عضو را به دلیل پیروی از یک قطعنامه شورای امنیت تنبیه می‌کند.

وقت آن رسیده که شورای امنیت و اعضای آن، اجرای کامل برجام توسط تمامی طرف‌ها را تضمین نمایند. شورای امنیت به جای نظارت منفعلانه نسبت به تکرار چنین رویکردهای توهین‌آمیز ایالات متحده همراه با بی‌کیفرمانی مطلق، می‌بایست اعمال مجدد تحریم‌های غیرقانونی علیه مردم ایران که نقض منشور، قطعنامه ۲۲۳۱ و حقوق بین‌الملل است، را قویاً محکوم نماید. ایالات متحده می‌بایست به دلیل وارد ساختن این خسارات مسئول شناخته شده و خسارات وارده به ملت ایران به طور کامل جبران شود. جامعه بین‌المللی می‌بایست اجرا و پایبندی نسبت به برجام را تضمین نماید.

۳. تلاش‌های توأم با حسن نیت ایران جهت حفظ برجام

متعاقب خروج غیرقانونی ایالات متحده از برجام و اعمال (مجدد) تحریم‌هایی که وفق برجام رفع شده بودند در حالی که حقوق خود ذیل بند ۲۶ برجام [۱] را محفوظ می‌داشت، دولت متبوع اینجانب به طور رسمی و با ارسال نامه‌ای در تاریخ ۱۰ مه ۲۰۱۸، بند ۳۶ برجام را فعال کرد. جمهوری اسلامی ایران، در راستای عمل به حسن نیت و اعطای فرصت به اعضای باقیمانده برجام جهت عمل به تعهداتشان، بلافاصله به توقف اجرای تعهدات خود وفق برجام متوسل نشد.

عالیجناب؛

همانطور که شما در بیانیه خود پس از خروج ایالات متحده از برجام تصریح کردید: «ضروری است تمامی نگرانی‌ها از اجرای برجام از طریق سازوکار موجود در برجام پیگیری شود». [۲] همچنین بنا به درخواست اعضای باقیمانده برجام و جامعه بین‌المللی، در حالی که ایران پس از خروج آمریکا از برجام در ۸ مه ۲۰۱۸ محق به اجرای بلافاصله حقوق خود وفق برجام بود، دولت متبوع اینجانب تصمیم گرفت حقوق خود را در چارچوب کمیسیون مشترک برجام پیگیری نماید و به اجرای کامل برجام ادامه داد. اطمینان دارم شما از ۱۵ گزارش پی در پی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی که پایبندی کامل ایران به تعهداتش وفق برجام را راستی آزمایی نمود، مطلع هستید. [۳]

همانگونه که بیانیه رسمی جمهوری اسلامی ایران که متعاقب تصویب قطعنامه ۲۲۳۱ در ۲۰ ژوئیه ۲۰۱۵ منتشر گردید، بیان می‌دارد:

«رفع تحریم‌ها و اقدامات محدودیت‌ساز مرتبط هسته‌ای توسط اتحادیه اروپایی و ایالات متحده به این معنا خواهد بود که معاملات و فعالیت‌های مورد اشاره در برجام می‌توانند با ایران و اشخاص ایرانی در همه جای دنیا بدون هراس از مجازات‌های ناشی از مزاحمت‌های فراسرزمینی انجام شوند و همه اشخاص قادر خواهند بود تا با آزادی انتخاب به معاملات تجاری و مالی با ایران بپردازند. در برجام به وضوح تصریح شده است که اتحادیه اروپایی و آمریکا هر دو از بازگرداندن یا تحمیل مجدد تحریم‌ها و اقدامات محدودیت‌ساز که منطبق با برجام رفع شده‌اند، خودداری خواهند ورزید». [۴]

متأسفانه در نتیجه اعمال مجدد تحریم‌های آمریکا از مه ۲۰۱۸، ایران از منافع نظام رفع تحریم‌ها طبق برجام محروم شد. در واقع، از ابتدا تفاهم بر آن بود که «بازگرداندن یا تحمیل مجدد تحریم‌ها و اقدامات محدودیت‌ساز از جمله از طریق تمدید، به مثابه عدم پایبندی اساسی خواهند بود که ایران را از تعهداتش به طور جزئی‌ا کلی معاف خواهد ساخت» [۵] و این موضوع در بند ۲۶ برجام نیز تصریح شده بود.

ایران طی یک سال پس از خروج یکجانبه ایالات متحده از برجام، با خویشتنداری توأم با حسن نیت خود، تمامی آئین‌های پیش‌بینی شده در بند ۳۶ برجام را طی کرد. اگرچه در فضای مخرب پس از اقدام دونالد ترامپ در ۸ مه ۲۰۱۸، سه دولت اروپایی/اتحادیه اروپایی به طور کلی از اجرای تعهدات خود بازماندند و ایران هیچ دستاویزی جز اجرای حقوق خود ذیل بندهای ۲۶ و ۳۶ برجام جهت توقف اجرای بخشی تعهداتش ذیل برجام در ۸ مه ۲۰۱۹ پیش روی خود نداشت. این اقدام یک سال تمام با تلاش‌های بی‌وقفه از طرف جمهوری اسلامی ایران برای طی‌ساز و کار حل اختلاف - که به طور رسمی و صراحتاً در ۱۰ مه ۲۰۱۸ آغاز گردید - بدون توسل به اقدامات جبرانی ذیل بند ۳۶ ادامه یافت.

به منظور اثبات حسن نیت خود و تمایل جدی به حفظ برجام، مایلم بار دیگر اعلام‌نمایم جمهوری اسلامی ایران به همکاری کامل و موثر خود با با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی ادامه داده و آماده است تا جهت تضمین اجرای کامل برجام به گفتگو در هر سطحی ادامه دهد.

از نظر محتوایی بسیار جاز اهمیت است که اشاره‌نمایم صلح‌آمیز هسته‌ای ایران به طور مستمر تحت "قوی‌ترین" نظام نظارت و راستی‌آزمایی آژانس قرار دارد، لذا ادعای خطرات اشاعه‌ای نامربوط می‌باشد. در حقیقت، حتی در آخرین گزارش منتشره درباره برنامه هسته‌ای ایران در ۳ مارس ۲۰۲۰ آژانس بیان داشته است که «آژانس به راستی آزمائی عدم انحراف مواد هسته‌ای اعلام شده در تاسیسات هسته‌ای و مکان‌های خارج از تاسیسات که به طور معمول مورد استفاده قرار می‌گیرند (LOFs) و از سوی ایران در چارچوب موافقت‌نامه پادمان‌های آن اظهار شده، ادامه می‌دهد» [۶].

مایلم بار دیگر تأکید‌نمایم که اگر حقوق و منافع مردم ایران ذیل برجام بطور کامل جبران نشود، این حق غیرقابل‌انکار ایران - که در برجام و قطعنامه ۲۲۳۱ شناخته شده است - است که در واکنش به اقدامات مستمر غیرقانونی ایالات متحده، اقدامات مقتضی را انجام دهد.

۴. تفسیر ناقص قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت سازمان ملل متحد

دولت‌های عضو سازمان ملل متحد مکلف هستند به تصمیمات شورای امنیت که ذیل ماده ۲۵ منشور تصویب می‌شود، پایبند باشد. در غیر اینصورت، این رکن اصلی را از اجرای اختیارات و عملکردهایش ذیل منشور محروم خواهد ساخت. به همین خاطر، شورای امنیت در چهاردهمین بند مقدماتی قطعنامه ۲۲۳۱ (۲۰۱۵) به ماده ۲۵ منشور ارجاع داده و تأکید کرده است که «اعضاء ملل متحد موافقت می‌نمایند که تصمیمات شورای امنیت را بر طبق این منشور قبول و اجرا نمایند»

تهیه پیش‌نویس، تصویب، تفسیر و اجرای قطعنامه‌های شورای امنیت چارچوب خاصی داشته و باید تابع اصول و قواعد حقوق بین‌الملل باشد. هیچ دولتی نمی‌تواند، با انسداد کلیه مسیرهای اجرای قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، خود را بالاتر از قانون بدانند (solutus legibus) و با اعمال غیرقانونی شنیع و تفاسیر خودسرانه آن را نقض نماید. تفسیر قطعنامه‌های شورای امنیت همچنین مولفه‌های دیگری را می‌طلبد که باید ملحوظ توجه واقع شوند. قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) محصول یک فرایند رای‌گیری بوده که در ماده ۲۷ منشور آمده است و متن نهایی قطعنامه، از جمله پیوست اول آن (برجام)، نگرش شورای امنیت را در کلیت، ارائه می‌دهد.

علاوه بر این، قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، نسبت به کلیه دولت‌های عضو الزام‌آور است، جدای از اینکه مشارکت فعالانه و یا منفعلانه در تهیه و تصویب آن داشته باشند، و یا خواه آنها مفاد آن را با اتخاذ گام‌های یکجانبه تضعیف و یا به طور فاحش نقض کرده‌اند. طنز ماجرا اینجا است، دولتی که در تهیه پیش‌نویس و مذاکره قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) مشارکت داشته بود، اکنون به دشمن اصلی آن مبدل شده و با نقض فاحش آن و نیز با قلدری سایر دولت‌ها را مجبور به اتخاذ چنین رفتارهای بی‌پروا می‌کند.

بیانیه‌های نمایندگان اعضای شورای امنیت در حین تصویب قطعنامه‌ها، زمینه‌ساز برای تفسیر آنها را فراهم می‌کند. نماینده ایالات متحده در جلسه ۲۰ ژوئیه ۲۰۱۵ ابراز داشت: «کار ما هنوز تمام نشده است. جامعه بین‌المللی باید سختگیری مشابهی در تضمین پایبندی نسبت به برنامه جامع اقدام مشترک، همانگونه که ما در تهیه پیش‌نویس و مذاکره آن داشتیم، اعمال کنند. اجراء همه چیز است.» [۷] همچنین نماینده فرانسه اظهار داشت: «اکنون به شورای امنیت بستگی دارد که توافق وین را تأیید و به عنوان ضامن اجرای آن عمل کند.» [۸] اساس چنین ضمانتی، گسترش اختیارات شورای امنیت نیست، بلکه حمایت از جایگاه و تمامیت شورای امنیت، برای حفظ اهدافی است که در قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) و پیوست اول آن یعنی برجام، تصریح شده است.

در اینجا شایان ذکر است که قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) باید در سیاق مفاد تصریح‌شده در برجام (که به عنوان ضمیمه اول قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت است) نیز قرائت شود. در واقع، به یک معنا، قطعنامه اساساً پیوندی ناگسستنی با برجام دارد. در قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، شورا «برجام را تأیید کرده، و مصرانه خواستار اجرای کامل آن بر اساس برنامه زمانی مندرج در برجام می‌باشد.» این مفاد در برجام برای ارائه یک راه حل «جامع» برنامه عمل بوده و یک راه حل

نهایی برای بحرانی ساختگی در مورد برنامه صلح‌آمیز انرژی هسته‌ای ایران است.

بنابراین، لازم به یادآوری است در بند دوم اجرایی قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، شورای امنیت «از همه دولت‌های عضو، سازمان‌های منطقه‌ای و بین‌المللی می‌خواهد آن دسته اقداماتی که برای حمایت از اجرای برجام مناسب باشد را اتخاذ نمایند، از جمله با انجام اقداماتی که همسو با برنامه اجرایی برجام و این قطعنامه هستند، و نیز از طریق خودداری از اقداماتی که اجرای تعهدات وفق برجام را تضعیف می‌نماید، آشکارا دولت‌ها را مکلف می‌نماید تا از اعمال تحریم‌های رفع‌شده در برجام، خودداری نمایند.

با بیان ویژگی‌های اصلی قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت در بالا، سه ویژگی متمایز از این قطعنامه در خصوص تعیین موضوع و هدف آن باید در نظر گرفته شود:

نخست، قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) نشانه «تغییر اساسی» در توجه شورای امنیت به این موضوع بوده و به ایجاد اعتماد به ماهیت کاملاً صلح‌آمیز برنامه انرژی هسته‌ای ایران کمک خواهد کرد. دوم، راه‌حل ارائه‌شده در قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) به منظور ارتقا و تسهیل توسعه روابط اقتصادی و تجاری عادی و همکاری با ایران بوده است. سوم، با عنایت به بند دوازدهم مقدمه قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، با خاتمه مفاد قطعنامه‌های قبلی و سایر اقدامات پیش‌بینی‌شده در این قطعنامه، از دولت‌های عضو خواسته شده نسبت به این تغییرات توجه لازم را داشته باشند.

بیانیه‌های مقامات آمریکایی مبنی بر قصد آنها برای اقدام علیه قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، بسیار نگران‌کننده است و ممکن است اوضاع را به شرایط غیرقابل‌کنترل بکشاند. این یک حقیقت تأییدشده و کاملاً مستند است که تلاش‌های مداوم ایالات متحده به طور یکجانبه برای ایجاد تغییرات اساسی در قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵)، اولین بار در نوع خود نیست. طرح شکست‌خورده ایالات متحده در نوامبر ۲۰۱۹ برای به‌روزرسانی فهرست ۲۲۳۱ آخرین نمونه بارز بود. قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) برای خاتمه تحریم‌ها تصویب شده و نه برای تمدید تحریم‌هایی که توسط قطعنامه‌های قبلی و منقضی‌شده وضع شده بود. قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) صراحتاً به گونه‌ای طراحی و نوشته شده است تا یک قطعنامه تحریم نباشد. هرگونه اقدام علیه قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) و برخلاف این چارچوب، پیامدهای جدی برای دوام و پایداری شرایط توافق‌شده به همراه خواهد داشت.

ایالات متحده نه تنها در نقض فاحش قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) قرار دارد، بلکه آشکارا در تلاش است تا با مسیرهای غیرقانونی در بی‌احترامی مطلق به اصول تثبیت‌شده حقوق بین‌الملل، قطعنامه را بازگرداند. یک اصل اساسی حاکم بر روابط بین‌الملل که تثبیت شده، این است که دولتی که به تعهدات خود عمل نمی‌کند، نمی‌تواند مدعی حفظ حقوقی شود که منبعث از آن روابط است. در این مورد، صرفاً با خروج از برجام، ایالات متحده حق خود را از دست داده است.

بنابراین، من از جامعه بین‌المللی و به ویژه شورای امنیت و دبیرکل می‌خواهم که برای مقابله با این تلاش‌های بدخواهانه دولت ایالات متحده که مفاد قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت (۲۰۱۵) را به شدت تضعیف می‌کند، تمام اقدامات مقتضی را انجام دهند. سازمان ملل متحد باید مسئولیت خود را در قبال اقدامات تحریک‌آمیز اخیر ایالات متحده انجام دهد.

همانطور که در نامه رئیس‌جمهوری اسلامی ایران به همتایان ۱ + ۴ خود در ۸ مه ۲۰۱۹ تصریح شده است، هرگونه تحریم یا محدودیت جدید توسط شورای امنیت خلاف تعهدات اساسی داده شده به مردم ایران است. در چنین سناریویی، گزینه‌های ایران، همانطور که قبلاً به اعضای باقیمانده در برجام اطلاع داده شده، قاطع خواهد بود و همه مسئولیت آن بر عهده ایالات متحده و هر موجودیتی خواهد بود که یا به ایالات متحده کمک کرده و یا تلویحاً در قبال رفتار غیرقانونی اش سکوت نماید.

همانطور که تقریباً ۱۴ سال پیش نزد شورای امنیت سازمان ملل بیان کردم: «مردم و حکومت جمهوری اسلامی ایران به دنبال رویارویی نیستند و همواره آمادگی خود را برای مشارکت در مذاکرات جدی و نتیجه‌گرای مبتنی بر احترام متقابل و برابری نشان داده‌اند. آنها همچنین بارها و بارها مقاومت خود را در برابر فشار، تهدید، بی‌عدالتی و تحمیل نشان داده‌اند.» [۹] ملت من قبلاً حسن نیت و مسئولیت کامل خود را نشان داده است. اکنون نوبت جامعه جهانی است که سهم خود را ایفا کند. بر این اساس، من از سازمان ملل متحد مصرانه می‌خواهم که دولت ایالات متحده را در قبال رفتارهای یکجانبه و غیرمسئولانه که اعتبار شورای امنیت سازمان ملل متحد و تمامیت منشور سازمان ملل را شدیداً به چالش می‌کشد، پاسخگو سازد.

موجب امتنان خواهد بود این نامه را به عنوان سند مجمع عمومی و شورای امنیت منتشر نمایید.

عالیجناب، احترامات فائقه اینجانب را پذیرا باشید.

محمد جواد ظریف

برچسب ها: [محمدجواد ظریف](#) [1]

[سازمان ملل](#) [2]